

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/1/2022
Identifikačné číslo spisu:	1001899864
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1001899864.23

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a členiek senátu JUDr. Lenky Praženkovej, JUDr. Ivany Nemčikovej, JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu BL Slovakia, spol. s r. o., so sídlom Mostná 72, Nitra, IČO: 31 396 054, zastúpeného Advokáti Heinrich s. r. o., so sídlom Skautská 12, Nitra, IČO: 36 865 966, proti žalovanému Ing. D. H., CSc., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. o zaplatenie 105 364,29 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. júla 2021, č. k. 3Obo/11/2020-1743 a č. k. 3Obo/12/2020-1743, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 13. 06. 2019, č. k. 28Cb/16/2001-1437 (druhým v poradí) v spojení s doplniacím rozsudkom zo dňa 25. 06. 2020, č. k. 28Cb/16/2001-1699, rozhodol tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 25. 04. 2019 zamietol a zamietol aj žalobu. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 76%.

2. Žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1 013 500,-- Sk s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia. V pôvodne prvom rozhodnutí súd prvej inštancie č. k. 28Cb/16/2001-945, zo dňa 30. 04. 2014 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť sumu 98 727,43 eur spolu so 17,6% úrokom z omeškania zo sumy 8 630,42 eur od 21. 06. 1999 do zaplatenia, zo sumy 12 729,87 eur od 31. 05. 2000 do zaplatenia, zo sumy 12 281,75 eur od 28. 07. 2000 do zaplatenia a zo sumy 65 085,39 eur od 28. 07. 2000 do zaplatenia. Konanie v časti o zaplatenie sumy 6 636,86 eur zastavil a súčasne uložil žalovanému povinnosť žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania. O odvolaní žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Obo/38/2014-1221 zo dňa 27. 01. 2016, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 12 281,75 eur so 17,6% úrokom z omeškania od 28. 07. 2000 do zaplatenia a súčasne zrušil napadnutý rozsudok vo

výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 86 445,68 eur so 17,6% úrokom z omeškania, ako aj vo výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobou v časti o zaplatenie sumy 86 445,68 eur s príslušenstvom je potrebné posudzovať podľa § 373 v spojení s § 757 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“) o náhrade škody. Keďže súd prvej inštancie predmetný nárok posudzoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, neskúmal existenciu predpokladov vzniku povinnosti žalovaného na náhradu škody, na základe čoho odvolací súd zrušil prvoinštančný rozsudok v dotknutej časti.

3. Následne súd prvej inštancie skúmal zákonné predpoklady nevyhnutné na vznik zodpovednosti žalovaného na náhradu škody podľa § 373 ObZ. Žalobca protiprávnosť úkonu žalovaného vyvodzoval zo skutočnosti, že tento v pozícii konateľa žalobcu v období rokov 1999-2000 vykonal rekonštrukciu domu, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného, z finančných prostriedkov žalobcu, pričom žalobca na rekonštrukciu súhlas neudelil. Týmto konaním mal žalovaný spôsobiť žalobcovi škodu vo výške 86 445,68 eur. Žalobca výšku škody preukazoval predložením daňových a pokladničných dokladov, tiež poukazoval na výsledky daňovej kontroly za rok 2000, v ktorej správca dane určil, že úhrada nákladov na rekonštrukciu súkromného majetku z firemných peňazí nie je daňovým výdavkom spoločnosti žalobcu. Podľa žalobcu nebolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že využíval priestory na sídlo spoločnosti, keďže od 01. 10. 1997 mal žalobca uzavretú nájomnú zmluvu so spoločnosťou STAVENA spol. s r. o. na nebytové priestory.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že 01. 06. 1995 bola medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom uzatvorená zmluva o nájme bytových a nebytových priestorov, v zmysle ktorej boli predmetom nájmu priestory nachádzajúce sa na adrese Nové záhrady III/6 v Bratislave. Spoločníkovi žalobcu nebolo žalovaným ako konateľom žalobcu oznámené, že by došlo k prenájatiu priestorov na adrese Nové záhrady III/6 v Bratislave, a že by mal žalobca investovať do rekonštrukcie týchto priestorov, pričom spoločníci investíciu súvisiacu s rekonštrukciou budovy ani nájom nebytových priestorov na tejto adrese neodsúhlasili. Tieto priestory boli poskytnuté spoločnosti BLOCK a. s. a v čase od roku 1995 aj spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., s tým, že súčasne tieto priestory užívala aj spoločnosť AES spol. s r. o. Obchodná spoločnosť žalobcu (s pôvodným obchodným menom BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o.) mala v Obchodnom registri zapísanú ako sídlo spoločnosti od 07. 06. 1995 do 04. 09. 2006 adresu Nové záhrady III/6, Bratislava, od 05. 09. 2006 do 19. 09. 2012 adresu Cabajská 4, Nitra a od 20. 09. 2012 adresu Mostná 72, Nitra.

5. Na predmetnú vec aplikoval súd prvej inštancie ustanovenia § 133 ods. 1 ObZ, § 135 ObZ (v znení účinnom do 31. 12. 2001), § 373 ObZ a § 757 ObZ. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť porušením povinností žalovaného ako konateľa žalobcu, vyplývajúcich z ust. § 135 ObZ. Uviedol, že ustanovenie § 135 ObZ, účinné do 31. 12. 2001, v podstate dopĺňa § 118, v zmysle ktorého zmena v osobe spoločníka sa zapisuje do zoznamu spoločníkov, a tiež § 122 ods. 2 ObZ, na základe ktorého sú spoločníci oprávnení požadovať od konateľov informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadať do účtovných a iných dokladov. Povinnosť konateľov informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti možno v nadväznosti na znenie § 122 ods. 2 ObZ vykladať tak, že konatelia nemajú pravidelnú oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k spoločníkom, ale na požiadanie ktoréhokoľvek spoločníka sú povinní informácie o spoločnosti kedykoľvek poskytnúť. Zároveň krajský súd poukázal na to, že ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka nadobudlo účinnosť až 01. 01. 2002, pričom toto rozširuje povinnosti konateľa oproti pôvodnému ustanoveniu § 135 ObZ, v znení účinnom do 31. 12. 2001, o všeobecnú zásadu výkonu pôsobnosti konateľov, ktorá spočíva v povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti.

6. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že existenciu protiprávneho konania odvodzoval žalobca zo skutočnosti, že ho žalovaný ako konateľ neinformoval o rekonštrukcii domu v jeho vlastníctve a z finančných prostriedkov žalobcu, že žalobca nedal súhlas na vykonanie rekonštrukcie, a že jej vykonanie nebolo ani predmetom rokovania valného zhromaždenia spoločnosti žalobcu. Ďalej uviedol, že podľa §

125 ods. 1 ObZ nepatrí do pôsobnosti valného zhromaždenia rozhodovanie o súhlase s vykonaním rekonštrukcie sídla spoločnosti, pričom je na vôli konateľa spoločnosti rozhodnúť o potrebe vykonania opravy alebo údržby sídla spoločnosti. Ohľadom namietaného porušenia povinnosti žalovaného informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti, pod ktorú žalobca subsumoval aj povinnosť informovať spoločníkov o potrebe rekonštrukcie, mal súd za to, že nemožno len na základe „neinformovania“ o rekonštrukcii, bez zohľadnenia ďalších okolností, konštatovať vznik škody spočívajúcej v nákladoch na dotknutú rekonštrukciu.

7. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobca mal adresu S., zapísanú v obchodnom registri ako svoje sídlo od svojho vzniku (od 07. 06. 1995) až do 04. 09. 2006, preto podľa súdu bola irelevantná argumentácia žalobcu, že svoje „registrované“ sídlo nevyužíval a mal prenajaté nebytové priestory na N.. To, že žalovaný vystupoval ako štatutár a zároveň aj ako vlastník rekonštruovanej nehnuteľnosti neznamena, že ide o porušenie povinností žalovaného konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti. Jeho konanie podľa súdu nemožno považovať za rozporné so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 ObZ), ani za konanie odporujúce dobrým mravom (§ 3 ods. 1 ObZ).

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neporušil svoje povinnosti konateľa a neuprednostnil svoje záujmy pred záujmami spoločnosti, keď v zmysle uzatvorenej nájomnej zmluvy neplatil žalobca ako nájomca dohodnuté nájomné, a to až do výšky financovania výstavby kancelárskych priestorov na adrese Nové záhrady III/6, Bratislava. Podľa súdu je tiež bez právneho významu, že žalobca nebol vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti, keďže otázka potreby rekonštrukcie by bola rovnaká pri vlastnom priestore, ako aj pri priestore vo vlastníctve tretej osoby.

9. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania nemožno dedukovať, že žalobcovi vznikla škoda zmenšením jeho majetku, prípadne vynaložením nákladov v dôsledku škodovej udalosti, a to s poukazom na skutočnosť, že v nehnuteľnosti, na ktorej rekonštrukciu vynaložil finančné prostriedky žalobca, mal žalobca svoje registrované sídlo a do výšky rekonštrukcie nebol povinný platiť za prenájom sídla nájomné, a tiež po dobu 5 rokov

od ukončenia výstavby bolo dohodnuté nájomné len vo výške 50% hodnoty nájmu podľa čl. III zmluvy z 01. 06. 1995. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že muselo dôjsť k fakturácii nájomného a k vedeniu účtovnej evidencie dlžného nájomného, keďže neexistencia účtovných dokladov neznamena neplatnosť dohody o forme platenia nájomného a protiprávnosť konania žalovaného.

10. K žalobcom označenej výške škody súd prvej inštancie uviedol, že táto z predložených účtovných dokladov nebola preukázaná, keďže z jednotlivých príjmových a výdavkových dokladov nebolo možné jednoznačne určiť, na čo bol nakúpený materiál použitý, a teda nebolo možné určiť, že bol použitý práve na rekonštrukciu spornej nehnuteľnosti. Vzhľadom

na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli splnené všetky zákonné predpoklady stanovené v ustanovení § 373 ObZ pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. K žalobcom navrhovanému prerušeniu konania súd prvej inštancie konštatoval, že nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP a § 164 CSP, nakoľko nie je zrejmé, aký vplyv by mali prípadné rozhodnutia v označených konaniach na prebiehajúce konanie, pričom je súd prvej inštancie oprávnený všetky relevantné skutočnosti, týkajúce sa uplatneného nároku, posúdiť v prebiehajúcom konaní. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozhodol o odvolaní žalovaného aj žalobcu rozsudkom č. k. 3Obo/11/2020-1743 a č. k. 3Obo/12/2020-1743 tak, že v prvom výroku odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa

13. 06. 2019, č. k. 28Cb/16/2001-1437, ktorými zamietol návrh na prerušenie konania a žalobu zamietol, odmietol. Druhým výrokom rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa

13. 06. 2019, č. k. 28Cb/16/2001-1437 v znení doplnacieho rozsudku Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 25. 06. 2020, č. k. 28Cb/16/2001-1699, potvrdil a posledným výrokom stranám sporu náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznal.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku rozsudku krajského súdu vo veci samej treba odmietnuť, nakoľko tento riadny opravný prostriedok bol sčasti podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, a sčasti podaný neoprávnenou osobou, a v zostávajúcej časti odvolania sporových strán nie sú dôvodné, keďže smerujú proti vecne správnym rozhodnutiam súdu prvej inštancie.

14. Vo vzťahu k prvému výroku uviedol, že žalovaný v odvolaní formálne uviedol, že napáda iba výrok o náhrade trov konania, avšak z obsahu odvolania vyplynulo, že ním napáda aj výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a výrok rozsudku vo veci samej. Ohľadom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 25. 04. 2019, odvolací súd konštatoval, že tento výrok sa na účely odvolania považuje za uznesenie, a odvolanie proti nemu nie je procesne prípustné, keďže zákon v ustanovení § 357 písm. n/ CSP pripúšťa odvolanie výlučne proti uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP a § 164, t. j. proti takému uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie konanie z uvedených dôvodov prerušil. Proti uzneseniu, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol, odvolanie nie je prípustné, keďže podľa ust. § 355 ods. 2 CSP je proti uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné odvolanie, len ak to zákon pripúšťa. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzavrel, že odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, nie je procesne prípustné, a preto odvolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c/ CSP ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

15. V časti, v ktorej odvolanie žalovaného smerovalo proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu o zaplatenie 86 445,68 eur s príslušenstvom zamietol, odvolací súd skúmal, či je žalovaný osobou oprávnenou na podanie odvolania. Oprávnenie podať odvolanie nemá strana, v neprospech ktorej rozhodnutie nevyznelo a ktorá týmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach. Výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu (t. j. v časti o zaplatenie 86 445,68 eur) zamietol, je vydaný len v neprospech žalobcu, naopak žalovaný bol v prejednávanej časti konania úspešný v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd jeho odvolanie v tejto časti odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

16. Vo vzťahu k výroku II. odvolací súd uviedol, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu vo veci samej tvoria v podstatnej miere skopírované časti podaní, ktoré adresoval súdom v priebehu sporu, kde uvádzal, že úlohou súdov je vysporiadať sa len s tými vznesenými námietkami, ktoré súvisia s predmetom rozhodovaného sporu, a teda, pokiaľ procesný návrh strany sporu nemá súvis s predmetom prejednávanej sporu a nemá význam pre rozhodnutie vo veci, nie je povinnosťou súdu dať strane odpoveď na to, prečo procesnému návrhu strany nevyhovel (viď aj sp. zn. 3Obdo/17/2018). Predmetom rozhodovaného sporu bol nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 86 445,68 eur s príslušenstvom, ktorú mu mal žalovaný spôsobiť porušením povinností pri výkone funkcie konateľa tým, že uvedenú sumu patriacu žalobcovi mal žalovaný použiť na rekonštrukciu vlastného rodinného domu. Len v uvedenom rozsahu bol krajský súd povinný vysporiadať sa s argumentáciou žalobcu (a jeho prostriedkami procesného útoku) v prvoinštančnom konaní, a len v takom istom rozsahu bol odvolací súd oprávnený (a zároveň povinný) preskúmať správnosť, prípadne nesprávnosť, záverov súdu prvej inštancie v nadväznosti na žalobcom uplatnené odvolacie dôvody.

17. Námietku žalobcu ohľadom tvrdenej nepreskúmateľnosti vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku je podľa odvolacieho súdu zrozumiteľný záver o nedôvodnosti podanej žaloby, keďže nebolo preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu uplatňovanú v konaní. Odvolací súd na námietku nepreskúmateľnosti, týkajúcej sa

nevysporiadania sa s argumentáciou žalobcu, uviedol, že žalobca ani len popisne neuviedol, aký vplyv malo mať nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou na vydané rozhodnutie s prihliadnutím na predmet konania, hoci to bolo jeho povinnosťou. Námietky sa pritom týkali predovšetkým existencie, resp. neexistencie nájomného vzťahu medzi stranami sporu, a tomu zodpovedajúcej povinnosti žalobcu platiť nájomné žalovanému, čo však nebolo predmetom prebiehajúceho konania o náhradu škody, ale konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7Cbs/3/2007. Skutočnosť, že sa odvolateľ nestotožňuje so závermi krajského súdu (a predovšetkým s výrokom jeho rozhodnutia), nezakladá dôvodnosť podaného odvolania.

18. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, v zmysle ktorej krajský súd v rozpore s ust. § 181 CSP nevyslovil predbežný právny názor. Konštatoval, že táto námietka je v rozpore s obsahom súdneho spisu, pričom záväzný právny názor bol vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu (rozsudok zo dňa 29. 01. 2016, sp. zn. 4Obo/38/2014). Navyše, krajský súd na pojednávaní dňa 25. 04. 2019 uviedol predbežný právny názor, a zároveň výslovne skonštatoval, že za sporné považuje splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 373 ObZ. Povinnosťou žalobcu, ak chcel byť v spore úspešný, bolo na predmetné predbežné závery krajského súdu reagovať a navrhnúť (a predložiť) dôkazy na preukázanie uplatneného nároku. Napriek tomu bol žalobca pasívny, čo viedlo k zamietnutiu jeho žaloby. Preto neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že krajský súd inak hodnotil skôr predložené dôkazy, než v poradí prvom rozsudku zo dňa 30. 04. 2014, a to pre odlišnosť uplatneného nároku (v rozsudku z 30. 04. 2014 súd posudzoval nárok žalobcu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia).

19. Žalobca nedôvodne uplatnil aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ CSP. Svoju argumentáciu k týmto odvolacím dôvodom postavil na tvrdení o neplatnosti nájomných zmlúv, rozsahu jeho podnikateľskej činnosti a skutočnosti, že žalovaný nenahlásil zmenu účelu užívania rodinného domu na nebytové účely. Táto argumentácia žalobcu však nemala súvislosť s predmetom konania. Ak žalobca spochybňoval skutkový záver krajského súdu, podľa ktorého sa sídlo žalobcu od vzniku spoločnosti od 07. 06. 1995 do 04. 09. 2006 nachádzalo na adrese Nové záhrady III/6, Bratislava, tejto argumentácii nebolo možné podľa odvolacieho súdu priznať úspech. Súd prvej inštancie pri vyslovení predmetného záveru vychádzal z výpisu z Obchodného registra žalobcu, pričom žalobca neuviedol žiadny argument spochybňujúci správnosť a pravdivosť tohto údaj. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že ak žalobca považoval za svoje sídlo najneskôr od 28. 11. 2000 adresu Cabajská 4, Nitra, tak jeho konanie tomu nezodpovedalo, keďže na všetkých podaniach adresovaných súdu v spore až do 04. 09. 2006 uvádzal žalobca (jeho právny zástupca) ako sídlo adresu Nové záhrady III/6, Bratislava. Predmetnú námietku preto vyhodnotil odvolací súd ako účelovú.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP odvolací súd uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne novoty podľa § 366 CSP, ktoré by bolo prípustné použiť v predmetnom odvolacom konaní a uplatnenie nových prostriedkov procesného útoku v odvolacom konaní by bolo vylúčené aj vzhľadom na to, že na pojednávaní uskutočnenom dňa 13. 06. 2019 žalobca výslovne uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania (viď č. 1. 1430 súdneho spisu).

21. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietskou žalobcu, týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Konštatoval, že krajský súd vzhľadom na okamih, kedy mal žalovaný podľa žalobcu porušiť svoje povinnosti, pri svojom rozhodovaní správne vychádzal zo znenia § 135 ObZ v znení účinnom do 31. 12. 2001. Argumentáciu žalobcu opierajúcu sa o § 135a ObZ považoval za nepoužiteľnú, keďže predmetné ustanovenie bolo doplnené do Obchodného zákonníka až novelou zákona č. 500/2001 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2002, teda § 135a ObZ sa nevzťahuje na konanie konateľa, ku ktorému došlo pred 01. 01. 2002.

22. Za správne vyhodnotil konštatovanie súdu prvej inštancie, že členovia orgánov obchodných spoločností sú povinní pri výkone svojej pôsobnosti konať so starostlivosťou riadneho hospodára (t. j. s

odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva z § 576 ods. 1 ObZ a aj z rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 28. 06. 2007, sp. zn. 1MOBdoV/9/2006, na ktoré odkazoval v odvolaní žalobca). Rovnako správne bolo podľa odvolacieho súdu tvrdenie súdu prvej inštancie, že existenciu všetkých troch zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu (protiprávny úkon, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody) je v konaní povinný preukázať žalobca ako poškodený. Iba v prípade preukázania všetkých troch predpokladov môže byť úspešný, resp. až za splnenia týchto podmienok by bol žalovaný povinný preukazovať existenciu liberačných dôvodov podľa § 374 ObZ.

23. Bolo teda povinnosťou žalobcu v konaní preukázať porušenie konkrétnej povinnosti žalovaným pri výkone funkcie konateľa, vyplývajúcej mu zo zákona, zmluvy o výkone funkcie, spoločenskej zmluvy, stanov spoločnosti alebo z uznesenia valného zhromaždenia, z ktorého mu mala vzniknúť škoda. Keďže žalobca označil za vzniknutú škodu vynaloženie sumy 86 445,68 eur na rekonštrukciu jeho rodinného domu, kde sa nachádzalo sídlo žalobcu, bol povinný v konaní označiť a preukázať, ktorú konkrétnu povinnosť v súvislosti s vynaložením uvedených finančných prostriedkov žalovaný pri výkone svojej funkcie porušil. Zároveň odvolací súd uviedol, že už v čase konania konateľa (v rozhodovanom spore v roku 1999, kedy sa začalo s rekonštrukciou predmetného rodinného domu) musí byť jeho konanie v rozpore s uvedenými povinnosťami. Predmetný záver znamená, že nie je prípustné vyhodnocovať konanie konateľa ex post (t. j. väčšinou v situácii, keď dôjde k zmene konateľa), ale musí sa vychádzať z okolností, ktoré boli relevantné v čase (tvrdeného protiprávneho) konania konateľa. Žalobca sa snažil porušenie povinnosti žalovaného odôvodniť odkazom na „fiktívne“ nájomné zmluvy, nesprávne vedenie účtovníctva, prípadne na to, že žalovaný neinformoval žalobcu a ani jeho spoločníkov. Vo vzťahu k odkazu na „fiktívne“ nájomné zmluvy odvolací súd uviedol, že aj keby boli tieto zmluvy fiktívne, prípadne neplatné z akéhokoľvek dôvodu, predmetom konania nie sú žiadne nároky vyplývajúce z nájomnej zmluvy, ale nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť použitím peňažných prostriedkov žalobcu na rekonštrukciu rodinného domu vo vlastníctve žalovaného. Táto argumentácia žalobcu preto nemala súvislosť s prejednávanej sporom. Z rovnakého dôvodu sa odvolací súd nezaoberal ani tou časťou odvolacej argumentácie žalobcu, ktorá sa týka rozporu nájomných zmlúv s dobrými mravmi, resp. s konaním žalovaného pri uzatváraní nájomných zmlúv v rozpore s dobrými mravmi (a zásadou poctivého obchodného styku), nakoľko túto vyhodnotil ako právne bezvýznamnú pre rozhodnutie o uplatnenom, a žalobcom skutkovo vymedzenom, nároku na náhradu škody.

24. K nesprávnemu vedeniu účtovníctva žalovaným odvolací súd uviedol, že táto skutočnosť predstavuje porušenie povinnosti konateľa, ktorá môže za určitých okolností spôsobiť vznik škody spoločnosti, za ktorú by konateľ zodpovedal. V rozhodovanom prípade však žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nemá pôvod v nesprávnom vedení účtovníctva, preto túto argumentáciu žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako irelevantnú. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcu, že žalovaný porušil svoju povinnosť informovať žalobcu alebo jeho spoločníkov

o zamýšľanej rekonštrukcii. Za správny považoval názor krajského súdu, podľa ktorého povinnosť konateľa informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti podľa § 135 ObZ je potrebné vykladať v spojení s ust. § 122 ods. 2 ObZ. Uviedol, že informačnú povinnosť nie je možné vyvodíť ani z ustanovení ObZ o mandátnej zmluve, konkrétne z § 567 ods. 2 ObZ, ako sa to zrejme snažil v odvolaní naznačiť žalobca. Primerané použitie ustanovení o mandátnej zmluve na zmluvu o výkone funkcie podľa § 66 ods. 2 ObZ neznamena, že sa automaticky použijú na výkon funkcie konateľa všetky ustanovenia zákona o mandátnej zmluve, a takýto záver nevyplýva ani zo žalobcom označeného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1MOBdoV/9/2006. Tu odvolací súd poukázal na to, že rozsah informačnej povinnosti konateľa voči spoločníkom (resp. spoločnosti) je osobitne upravený v ust. § 122 ods. 2 a § 135 ObZ, ktorý môže pritom rozšíriť samotná spoločnosť (jej spoločníci) v spoločenskej zmluve, stanovách, prípadne v osobitnom uznesení valného zhromaždenia.

25. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom vytýkané nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie nie je dôvodné, a zároveň konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmatečnosti uvedenou v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, nebola preukázaná existencia odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ CSP a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky žalobcu a žalovaného proti výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a proti doplniacemu rozsudku krajského súdu zo dňa 25. 6. 2020, č. k. 28Cb/16/2001-1699, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania (t. j. odvolacieho konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 4Obo/38/2014). Súd prvej inštancie na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, keďže obe strany mali v konaní len čiastočný úspech. Napokon odvolací súd uviedol, že tretím výrokom, týkajúcim sa trov prebiehajúceho odvolacieho konania, rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznal, keďže žalobca a ani žalovaný neboli v odvolacom konaní úspešní, nakoľko rozsudok krajského súdu v spojení s jeho doplniacim rozsudkom bol v celom rozsahu ako vecne správny potvrdený, pričom odvolanie žalovaného bolo sčasti odmietnuté.

26. Proti výroku II. a III. rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

27. Dovolateľ namietal, že úkony žalovaného potvrdzujú skutočnosť, že žalobca nemal od 01. 08. 2000 prístup do rodinného domu, a nemal tu ani sídlo, ktoré žalovaný samotný považoval za zrušené a neexistujúce. Tvrdil, že nikdy nevyužíval dané priestory na podnikateľské účely, pričom takéto tvrdenie žalovaného považuje za klamlivé a v konaní za nepreukázané. Za nesprávne považoval zhrnutia odvolacieho súdu, že žalovaný využíval 11 rokov nehnuteľnosť ako sídlo, a z toho 7 rokov zrekonštruované, toto dovolateľ považoval za nesprávne zhrnutie skutkového stavu, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

28. Ďalej uviedol, že záver súdov, že žalobca mal z rekonštrukcie rodinného domu žalovaného prospech, predstavuje podľa dovolateľa odklon od právoplatného rozhodnutia iného kompetentného orgánu - správcu dane (Daňového úradu Bratislava VI), pričom súdy v rozsudkoch toto nezdôvodnili a s rozhodnutiami daňových orgánov sa nezaoberali a nevyhodnotili ich. Tiež namietal, že nájomné zmluvy sú fiktívne, neplatné a že boli antedatované, a ak by išlo o reálne zmluvy uzavreté od roku 1995, tak pri žiadosti o stavebné povolenie v roku 1999 na rekonštrukciu, ktorú by mal platiť žalobca, lebo išlo o rekonštrukciu pre jeho podnikateľské účely, by bolo uvedené, že ide o takýto účel, a preto by bola potrebná aj zmena účelu (z bytových na nebytové priestory), čo podľa dovolateľa predstavuje objektívny dôkaz, ktorým sa súdy nižšej inštancie nezaoberali.

29. Súd prvej inštancie podľa dovolateľa pri rozsudku zo dňa 30. 04. 2014 (prvý v poradí) posúdil právny nárok žalobcu podľa právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, následne v rozsudku zo dňa 13. 06. 2019 (druhý v poradí) posúdil právny nárok žalobcu podľa právnej úpravy náhrady škody voči konateľovi spoločnosti s ručením obmedzeným. Za nesprávne považuje tvrdenie odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 07. 07. 2021 v časti 24.1, že predmetom sporu je nárok na náhradu škody vo výške 86 445,68 eur s prísl., ktorú mu mal žalovaný spôsobiť porušením povinností pri výkone funkcie konateľa tým, že uvedenú sumu patriacu žalobcovi mal žalovaný použiť na rekonštrukciu vlastného rodinného domu. Dovolateľ svoj nárok takto nedefinoval, pričom súd rozhodol, že tento nárok podriaďuje pod právnu kvalifikáciu náhrady škody voči konateľovi spoločnosti. Podľa dovolateľa odvolací súd musel skúmať, či nárok žalobcu nevznikol aj na základe bezdôvodného obohatenia, avšak nie skúmaním postavenia žalovaného ako konateľa spoločnosti žalobcu, ale ako vlastníka nehnuteľnosti, ktorý získal majetkový prospech tým, že za neho plnil plnenie niekto iný, hoci ho mal plniť žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti, resp. z dôvodu neplatnosti nájomných zmlúv, na základe ktorých malo údajne k takémuto plneniu dôjsť. Odvolací súd sa otázkou neexistencie, či fiktívnosti, alebo neplatnosti nájomných zmlúv nezaoberal, a túto vyhodnotil pre konanie ako irelevantnú.

30. Ďalej uviedol, že zo skutkovej situácie je zrejmé, že žalovaný vystupoval v danom prípade v dvojacom postavení, a to ako konateľ žalobcu (túto situáciu súd skúmal pod právnym posúdením zodpovednosti konateľa za škodu voči spoločnosti) a na druhej strane ako vlastník nehnuteľnosti, prijímateľ plnení, ktoré platil žalobca, avšak bez právneho dôvodu, pričom toto súd neskúmal, a uviedol,

že ani skúmať nebude, hoci to žalobca navrhoval. Súd sa teda nezaoberal skutkovými okolnosťami, dôkazmi a tvrdeniami, ktoré predložil žalobca (prostriedky procesného útoku smerujúce k fiktívnosti alebo neplatnosti nájomných zmlúv), čo malo za následok, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné a spôsobuje porušenie procesných práv žalobcu, a teda súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

31. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne aplikoval právne normy, keď očakával len porušenie konkrétnych povinností na úseku vedenia účtovníctva, informovania spoločníkov, či prekročenia kompetencií, zároveň nesprávne prezentoval názor, že netreba skúmať každý úkon konateľa cez prizmu odbornej starostlivosti, rozporu záujmov spoločnosti - konateľa, teda či dochádza ku konaniu v súlade so záujmami spoločnosti a neuprednostňovaniu svojich záujmov pri každom úkone konateľa. Konštatoval, že odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal u žalovaného porušenie konkrétnej povinnosti, a preto žalobu zamietol, a to bez skúmania ostatných tvrdení a dôkazov zo strany žalobcu.

32. Za ustálenú rozhodovaciu prax v otázke porušenia povinností konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným považuje dovolateľ rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1MOBdoV/9/2006, sp. zn. 4OBdo/4/2013 a sp. zn. 4Cdo/177/2009. Otázka porušenia povinností konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným je podľa dovolateľa posudzovaná a videná aj v tom, „či právne úkony ako aj ďalšia činnosť konateľa je vykonávaná v rozpore so záujmami obchodnej spoločnosti, resp. v tom, že konateľ je povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti a neuprednostňovať svoje záujmy - čo začalo platiť po novele ObZ od 01. 01. 2002 doplnením ustanovenia § 135a ObZ, avšak podľa dovolateľa toto platilo aj pred novelu, v čase kedy ešte nebolo ustanovenie § 135a ObZ“.

33. Ďalej uviedol, že žalovaný odvodzuje zaplatenie stavebných prác od nájomných zmlúv, a preto posúdenie otázky existencie (fiktívnosti) a platnosti nájomných zmlúv je podľa dovolateľa podstatnou okolnosťou prípadu. Za nesprávny názor súdu považuje aj to, že tento posúdil danú situáciu aj cez prizmu dobrých mravov a ustálil, že išlo o vyrovnané záujmy a vyvážený pomer oboch strán. Dovolateľ tvrdí, že v danej veci došlo k stretu záujmov žalobcu a žalovaného - zaplatiť vysoké nájomné z fiktívnej zmluvy za nájom nehnuteľnosti, ktorú žalobca neužíval, resp. platiť náklady za stavebné práce v nehnuteľnosti, v ktorej mal žalobca len schránkové registračné sídlo, ale inak ho nevyužíval, pričom v oboch prípadoch mal z toho prospech žalovaný, čo podľa dovolateľa treba považovať za porušenie povinnosti na strane žalovaného.

34. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne posúdil právnu otázku, ustálenú najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 1MOBdoV/9/2006, sp. zn. 4OBdo/4/2013 a sp. zn. 4Cdo/177/2009, podľa ktorej právne úkony, ako aj ďalšia činnosť konateľa vykonaná v rozpore so záujmami obchodnej spoločnosti má za následok zodpovednosť konateľa za škodu. Skutočnosť, že odvolací súd zamietol žalobu s odôvodnením, že žalobca nepreukázal porušenie povinnosti na strane žalovaného, ku ktorej mal dôkaznú povinnosť žalobca, preukazuje, že odvolací súd konal nesprávne a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa dovolateľa mali sudy ďalej skúmať prípadnú liberáciu na strane žalovaného, kde už on má dôkaznú povinnosť. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. V ďalšom dovolateľ namietal aj záver odvolacieho súdu, že žalovaný neporušil svoju povinnosť viesť účtovníctvo a informovať spoločníkov. Nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že uplatnený nárok nemal pôvod v nesprávnom účtovaní, majúce za to, že tento v príčinnej súvislosti mal pôvod v nesprávnom účtovaní, pretože pri správnom účtovaní by sa záväzky spoločnosti, týkajúce sa fiktívnych nájomných zmlúv alebo rekonštrukcie, prejavili v účtovníctve, ako aj v účtovnej závierke. Ďalej uviedol, že žalovaný neposkytoval spoločníkom informácie ohľadom záväzkov spoločnosti ani pri schvaľovaní účtovnej závierky, čím si nesplnil svoju povinnosť, a nesplnenie týchto povinností malo v príčinnej

súvislosti

za následok, že u žalobcu došlo k odčerpaniu finančných prostriedkov, ku ktorým by nedošlo, keby boli spoločníci informovaní. Tvrdí, že odvolací súd neriešil právnu otázku, aký dopad malo nesplnenie týchto povinností na odčerpávanie finančných prostriedkov žalobcu. Týmto nesprávnym postupom odvolacieho súdu došlo podľa dovolateľa k porušeniu práva

na spravodlivý proces, keďže žalobca nedostal odpovede na tieto otázky (§ 420 písm. f/ CSP), a zároveň, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená (poskytovanie nesprávnych účtovných informácií spoločníkom pri schvaľovaní účtovnej závierky a neinformovanie o záväzkoch spoločnosti, pre ktoré nebolo možné zamedziť vzniku ďalších nedôvodných nákladov spoločnosti a k odčerpávaniu finančných prostriedkov žalobcu (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

36. Ohľadom dobrých mravov dovolateľ uviedol, že je zrejmé, že odčerpávanie finančných prostriedkov žalobcu v situácii stretu záujmov žalobcu a žalovaného pri nevýhodnej zmluve, či faktickom plnení, kedy žalobca nehnuteľnosť reálne ani neužíva a žalobca ani nemá taký dostatok finančných prostriedkov, je v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Mal za to, že nakoľko konanie žalovaného bolo v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, tak toto zakladá jeho povinnosť nahradiť škodu žalobcovi, resp. vydať mu bezdôvodné obohatenie. Napriek tomu, že žalobca v konaní pred súdmi nižšej inštancie namietal aj rozpor s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, súdy sa k tejto problematike nevyjadrili a neposudzovali uplatnený nárok aj z pohľadu rozporu s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Keďže sa tým súdy nezaoberali, považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, spôsobujúce porušenie procesných práv žalobcu, v čom vidí vadu zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

37. Vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, videl dovolateľ aj v skutočnosti, že odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia neobsahovalo právne zdôvodnenie rozsudku tak, aby bolo zrejmé, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa podľa dovolateľa nezaoberal jeho argumentami, tieto neposúdil, nevyhodnotil, nezaoberal sa nimi, a ani nezdôvodnil takýto svoj postup.

38. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 13. 06. 2019 (druhý v poradí) uvádza závery, ktoré odporujú zmeneným skutkovým záverom a na základe toho vyvodzuje z nich aj iné právne závery. Poukázal na to, že súd prvej inštancie od rozsudku zo dňa 30. 04. 2014 (prvý v poradí) nevykonal žiadne nové dokazovanie a nevyslovil žiaden predbežný právny názor podľa § 181 CSP, tento postup považuje dovolateľ za rozporný so zásadou predvídateľnosti rozhodovania súdov, a tým aj so spravodlivým súdnym konaním a procesom. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby informoval sporové strany o zmene jeho právneho názoru uvedeného v prvom rozhodnutí, vrátane zmeny jeho názoru na vyhodnotenie jednotlivých skutkových okolností, a bez toho, aby mohol žalobca

na túto zmenu reagovať. Zároveň súd prvej inštancie neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Súd prvej inštancie neuviedol svoje predbežné posúdenie veci, resp. neuviedol zmenu hodnotenia vykonaných dôkazov oproti jeho prvému rozsudku zo dňa 30. 04. 2014. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie vyhodnotil celý skutkový stav inak, čo je v rozpore s princípom právnej istoty, súd sporové strany neoboznámil s predbežným právnym posúdením veci, na ktoré by mohol žalobca reagovať. Tieto zmeny vo forme opačného vyhodnotenia dôkazov a opačného právneho posúdenia tej istej situácie, súd prvej inštancie nezdôvodnil v rozsudku, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, neurčité, čo spôsobuje porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

39. Súd prvej inštancie sa mal v rozhodnutí odchýliť od právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý vo svojom zrušujúcom uznesení neuviedol, že by bol nesprávne zistený skutkový stav, napriek tomu súd prvej inštancie vo svojom druhom rozhodnutí zmenil zistený skutkový stav, čím porušil ust. § 391 ods. 2 CSP, a týmto odchýlením sa od právneho názoru odvolacieho súdu došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a teda vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/

CSP).

40. Na záver dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

41. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako “dovolací súd”) (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

K prípustnosti dovolania všeobecne (§ 419 CSP a § 421 CSP).

43. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

44. Podľa § 420 CSP, je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúceho tzv. vady zmätočnosti); o. i. teda aj vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

45. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne) platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

46. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 v spojení s § 431 ods. 1 CSP a/ alebo § 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 8. júna 2017). K prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP.

47. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

48. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

49. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

50. Do práva na spravodlivý proces pritom nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len „ústava“).

51. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

52. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

53. Dovolateľ vadu zmätočnosti videl najmä v tom, že odvolací súd sa nezaoberal skutkovými okolnosťami, dôkazmi a právnymi tvrdeniami týkajúcimi sa ním tvrdenej fiktívnosti, resp. neplatnosti nájomných zmlúv, čo malo za následok, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné a neurčité, nakoľko žalobca nedostal odpovede na tieto otázky a že odvolací súd nezohľadnil žalobcom uvádzanú argumentáciu. Vadu zmätočnosti videl dovolateľ aj v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahovalo právne zdôvodnenie rozsudku tak, aby bolo zrejmé, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, tiež že súd prvej inštancie od rozsudku zo dňa 30. 04. 2014 (prvý v poradí) nevykonal žiadne nové dokazovanie a nevyslovil žiaden predbežný právny názor podľa § 181 CSP, čo je podľa dovolateľa v rozpore so zásadou predvídateľnosti rozhodovania súdov, a tým aj v rozpore so spravodlivým súdnym konaním a procesom.

54. K žalobcom namietanej vade zmätočnosti, ku ktorej malo dôjsť aj v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, a podľa dovolateľa náležite nereaguje na jeho odvoláciu argumentáciu a tvrdenia ohľadom fiktívnosti nájomných zmlúv, a to

v miere, ktorá má zakladať porušenie práva na spravodlivý proces, tak dovolací súd konštatuje, že s touto námietkou dovolateľa nemožno súhlasiť.

55. Za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

56. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je zrozumiteľné a jasne z neho vyplývajú závery o neodôvodnenosti podanej žaloby z dôvodu nepreukázania porušenia povinností pri výkone funkcie konateľa, ako základného predpokladu zodpovednosti za škodu. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalobcu. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

57. Podľa článku 2 Základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (odsek 1); právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (odsek 2, časť vety pred bodkočiarkou) a ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu (odsek 3).

58. K námietke dovolateľa, že sa odvolací súd nezaoberal ním predloženými dôkazmi a tvrdeniami, čo malo podľa dovolateľa za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, tu dovolací súd poukazuje na ust. § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto oprávnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

59. Najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, takže nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy

hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, z ktorých vyplýva, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“

60. Tu dovolací súd poukazuje na ods. 27.2 odvolacieho rozhodnutia, ktorý sa už s predmetnou (rovnakou) námietkou žalobcu zaoberal, pričom poukázal na správnosť názoru súdu prvej inštancie, obsiahnutého v bode 22 a 23 odôvodnenia jeho rozsudku. Z obsahu spisu je zrejmé, že súdy sa vysporiadali so všetkými pre rozhodnutie v merite veci podstatnými otázkami a odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil.

61. K namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

62. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 CSP. v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

63. Ohľadom nedostatočného a nepreskúmateľného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že z recentnej judikatúry ústavného súdu vo vzťahu k všeobecnému súdnictvu vyplýva, že jednou z garancií obsiahnutých v pojme práva na spravodlivý proces je aj celkom nepochybné právo účastníka na riadne odôvodnenie, nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom. K naplneniu tohto odvolacieho dôvodu preto nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou. Striktné oddeľovanie procesného postupu súdu a rozhodnutia, ktorý je jeho sumárom a výsledkom, nie je ústavne udržateľným konceptom, pretože celý faktický proces súdu a naň nadväzujúci myšlienkový proces hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 zo dňa 21. 01. 2021). Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre pripomína, že všeobecné súdy pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre účastníka konania. Pretože jednotliviec sa obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej

ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom, vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021).

64. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril ústavný súd ďalej tak, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

65. Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci nejde o taký prípad zmätočnosti, ako namieta dovolateľ. Dovolací súd k celej argumentácii dovolateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého odvolacieho rozsudku uzatvára, že z jeho odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd považoval ním preskúmané rozhodnutie za vecne správne, a preto, pokiaľ pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, nemožno tento jeho postup považovať za porušenie práva strany na spravodlivý proces.

66. Rovnako, pokiaľ dovolateľ označil napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, a to preto, že súdy sa nestotožnili s jeho argumentami a tvrdeniami, tak ide len o prejav nespokojnosti žalobcu s výsledkom sporu, a nie o prípustné a dôvodné výhrady voči procesnému postupu súdov v prvoinštančnom a odvolacom konaní. Dovolací súd preskúmaním veci z hľadiska podaných dovolacích dôvodov nezistil arbitrárnosť v zmysle svojvôle súdov nižších súdov v konaní o spore, či pri formulovaní dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahovalo dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobcu a je dostatočne odôvodnené. Odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd zaoberal a nie je možné vytýkať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach nestotožnili s argumentáciou žalobcu a jeho názorom na skutkový a právny stav veci.

67. Dovolací súd preto dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k namietanej vade nepreskúmateľnosti, ktorá by znemožnila žalobcovi realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

68. Dovolateľ zároveň namietal porušenie práva na spravodlivý proces a porušenie zásady predvídateľnosti rozhodovania súdov, ktorú videl v tom, že súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 13. 09. 2019 uvádzal závery, ktoré odporujú zmeneným skutkovým záverom, a na základe toho vyvodzoval z nich aj iné právne závery, pričom však súd prvej inštancie od rozsudku zo dňa 30. 04. 2014 nevykonával žiadne nové dokazovanie a nevyslovil ani žiaden predbežný právny názor podľa § 181 CSP.

69. Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu (spočívajúce o. i. v neuvedení predbežného právneho posúdenia veci súdom) má za následok len tzv. inú vadu konania, avšak nezakladá to vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. V prípade nedodržania tohto zákonného ustanovenia, toto nemá žiadny priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva.

70. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Pri výkone spravodlivosti preto súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

71. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolateľ neodôvodnene namietal, že nedodržaním procesného postupu podľa ust. § 181 CSP súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, tým že súd prvej inštancie v rozpore s týmto ustanovením nevyslovil predbežný právny názor. S touto námietkou dovolateľa sa už vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd. Je z priebehu sporu zjavné, že právny názor vzťahujúci sa na spor bol vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu (sp. zn. 4Obo/38/2014 zo dňa 29. 01. 2016), a súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25. 04. 2019 uviedol predbežný právny názor na prejednávanú vec, s konštatovaním, že za sporné sa považuje splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody podľa ust. § 373 ObZ.

72. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že ani prípadné porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP (čo nie je prejednávaný prípad) žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP (§ 181 ods. 2 CSP; uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 zo dňa 22. 03. 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 zo dňa 13. 05. 2014).

73. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

74. Len na okraj dovolací súd poznamenáva, že dovolanie žalobcu je z hľadiska formulovania kumulatívne nastolených dovolacích dôvodov (§ 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP) neprehľadné, keď dovolateľ súbežne prelína svoju argumentáciu tak k zmätočnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k právnemu posúdeniu veci a tiež k skutkovej stránke veci, s ktorými nesúhlasí.

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci

75. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

76. Záver o prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. I. ÚS 438/2017 a III. ÚS 474/2017), preto pri vyslovení záveru o (ne)prípustnosti dovolania dovolací súd nie je viazaný tým, čo uviedol dovolateľ, prípadne druhá strana.

77. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je zamerané na riešenie právnych otázok, pričom právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

78. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

79. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

80. Z vyššie uvedeného vyplýva rozsah i obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

81. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

82. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

83. V rámci tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ namietal, že sa súdy pri aplikácii odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri právnom posúdení otázky porušenia povinností na strane konateľa spoločnosti, „či právne úkony ako aj ďalšia činnosť konateľa je vykonávaná v rozpore so záujmami obchodnej spoločnosti, resp. v tom, že konateľ je povinný vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti a neuprednostňovať svoje záujmy - čo začalo platiť po novele ObZ od 01. 01. 2002 doplnením ust. § 135a ObZ, avšak podľa dovolateľa toto platilo aj pred novelou, v čase, kedy ešte nebolo ust. § 135a ObZ.“ V tejto súvislosti dovolateľ poukázal

na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v konaniach vedených pod sp. zn. 4Obdo/4/2013, 1MOBdoV/9/2006 a 4Cdo/177/2009.

84. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní. Táto je aj vzhľadom na vyššie vyslovený záver dovolacieho súdu pre rozhodnutie o dovolaní žalovaného irelevantná.

85. Dovolací súd konštatuje, že z dovolania žalobcu vyplýva v zásade nespokojnosť s vyvodením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení a to, že konajúcimi súdmi nebolo zistené ani preukázané porušenie konkrétnej povinnosti žalovaného pri výkone funkcie konateľa vyplývajúce mu zo zákona, zo zmluvy o výkone funkcie, resp. zo spoločenskej zmluvy, stanov alebo uznesenia valného zhromaždenia. Podľa dovolacieho súdu takto postavenú dovoláciu námietku odôvodnenú podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je možné považovať za takú, ktorou dovolateľ nesúhlasí s vyhodnotením skutkových zistení, nakoľko v dovolaní poukázal na pochybenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, keď si osvojili záver o nepreukázaní porušenia povinnosti žalovaného ako konateľa, ktoré mu vyplývajú zo zákona, a zároveň konštatovali, že neboli splnené všetky zákonné predpoklady stanovené v ust. § 373 ObZ pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu.

86. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

87. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

88. Dovolateľ zároveň prípustnosť dovolania vyvodil aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Za právnu otázku považoval to, že odvolací súd neskúmal dopad nesplnenia povinností konateľa, a to konkrétne správneho vedenia účtovníctva a poskytovania informácií spoločníkom, na odčerpanie finančných prostriedkov žalobcu. Týmto nesprávnym postupom odvolacieho súdu malo podľa dovolateľa dôjsť jednak k vade zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) a tiež k nesprávnemu právnemu posúdeniu vecí (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), nakoľko rozhodnutie záviselo od riešenia právnej otázky, týkajúcej sa poskytovania nesprávnych účtovných informácií spoločníkom pri schvaľovaní účtovnej závierky a neinformovaní o záväzkoch spoločnosti, pre ktoré nebolo možné zamedziť vzniku ďalších nedôvodných nákladov spoločnosti a k odčerpávaniu finančných prostriedkov žalobcu.

89. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno b/ CSP by mal dovolateľ a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania a o akú právnu otázku, ktorá nebola predmetom dovolacieho prieskumu, ide a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1 júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá doposiaľ nebola riešená. Pokiaľ má dovolací súd však rozhodnúť, či ide o otázku zásadného významu, ktorá doposiaľ ešte nebola dovolacím súdom riešená, musí ísť dovolateľom tak nastolenú otázku, aby boli znej zrejmé atribúty pre jej polozenie, to jest jej konkretizácia, uvedenie jej

nesprávneho posúdenia a aj posúdenie, ktoré dovolateľ považuje právne za správne. Zároveň musí ísť o otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť

na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli.

90. Dovolací súd vzhľadom na obsiahne námietky žalobcu súvisiace s tvrdeným nesprávnym posúdením veci, ako aj s tým, že podľa jeho názoru mal súd samotný vec posúdiť inak, ak dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody titulom porušenia povinností konateľa, v nasledovnom uvádza prierez tvrdení samotného žalobcu

v kontexte s tým súvisiacou povinnosťou uniesť dôkazné bremeno, čo v rámci týchto námietok žalobca opomína.

91. Je vlastné princípu, ktorým vládne kontradiktórny proces, že každé tvrdenie musí byť osvedčené unesením dôkazného bremena. Pokiaľ počas celého konania žalobca vznáša námietky smerujúce k osvedčeniu toho, že konateľ spoločnosti nekonal v jej záujme a v súlade s nárokmi na výkon funkcie so starostlivosťou riadneho hospodára, potom nemôže prenášať

na súd ťarchu hľadania aj inej zodpovednosti (deliktuálnej). V súvislosti s v dovolacím tvrdením, že malo ísť o bezdôvodné obohatenie na strane vlastníka nehnuteľnosti, čo malo byť zjavné z obsahu celého konania, dovolací súd uvádza, že takto široko vnímaní hľadanie práva na jednej sporiacej sa strane by bolo práve v rozpore s rovnosťou zbraní. Je rozdiel ako

v nárokoch na dokazovanie, tak v nárokoch na osvedčenie výšky a podstaty takto vzniknutej ujmy (v zmysle úbytku na strane žalobcu), pokiaľ má ísť o náhradu škody pri porušení povinností konateľa a pri obohatení tretej osoby (hoci totožnej s konateľom), vlastniacej nehnuteľnosť. Týmto smerom sa v priebehu konania vôbec úvahy žalobcu ani návrhy

na dokazovanie neuberali. Pokiaľ ide o zhodnotenie nehnuteľnosti, je predsa zjavné, že dokazovanie musí súvisieť s takou nehnuteľnosťou a jej hodnotou. Potom aj označenie pasívne vecne legitimovanej osoby, resp. osôb, musí zodpovedať vlastníckej štruktúre takej nehnuteľnosti (čo nie je naplnené minimálne k momentu rozhodnutia dovolacieho súdu).

92. Zo žaloby je zjavné, že žalobca žaluje Ing. H. ako bývalého konateľa spoločnosti. Priamo v bode III. žalobného návrhu je uvedené: „Týmto konaním si prisvojil (Ing. H.) peniaze spoločnosti BLOCK SLOVAKIA s. r. o., s ktorými disponoval v rámci funkcie konateľa spoločnosti, a ktoré mu boli zverené, použil ich na súkromné účely, čím spôsobil na majetku spoločnosti škodu vo výške 643 000,-- Sk a sám sa bezdôvodne obohatil.“

93. V návrhu samotnom teda odkazuje žalobca na bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 OZ, hoci v bode V. návrhu uvádza, že „Bývalý konateľ vybral peňažnú čiastku v hotovosti z účtu právnickej osoby bez právneho dôvodu a pre svoje súkromné účely platil výdavky z firemného účtu spoločnosti.“, pričom bližšiu špecifikáciu, aké pochybenie v tom vidí, neuvádza.

94. Rozšírenie žalobného návrhu (na č. l. 49) však už výslovne obsahuje bližšiu identifikáciu žalobného návrhu, keď žalobca uvádza, že „Odporca ako konateľ spoločnosti, pre svoje súkromné účely platil výdavky z firemného účtu spoločnosti...“ Týmto rozšírením návrhu

vo vzťahu k výške žalovanej sumy na 3 174 204,70 SK a úroky z omeškania, tak vo vzťahu ku kvalifikácii nároku samotného, došlo priamo žalobcom a jeho povinnosťou bolo uniesť dôkazné bremeno súvisiace s osvedčením porušenia povinností konateľa, a (toto akcentujúc)

s prihliadnutím na v čase tvrdeného porušenia platnú právnu úpravu, t. j. absenciu právnej úpravy ust. § 135a ObZ a veľmi vágnu úpravu obsiahnutú v ust. § 131 ObZ.

95. Línia úvah o tom, ako má súd hodnotiť vykonané dokazovanie, resp. aj to, aké dokazovanie je pre

osvedčenie vznesených nárokov súd povinný vykonať rešpektujúc zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania, je potvrdená aj výslovným tvrdením žalobcu vo vyjadrení k dovolaniu (na č. l. 1283, rub), kde uvádza, že „Porušenie právnej povinnosti žalovaného spočíva v konaní odporu, ktorý v rozpore so záujmami spoločnosti použil finančné prostriedky navrhovateľa na rekonštrukciu rodinného domu - čím porušil povinnosti vyplývajúce zo zákona - povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť konateľa v súlade so záujmami spoločnosti a jej spoločníkov“.

96. Následne v podaní označenom ako „Prednes na pojednávaní“ zo dňa 13. 06. 2019 (č. l. 1433) žalobca výslovne uvádza, že „...žalobca odvodzuje skutkový dej stále rovnakými okolnosťami protiprávne konanie žalovaného, ktoré spočíva v neoprávnenom výbere finančných prostriedkov z účtu žalobcu, ako aj vynaloženie finančných prostriedkov spoločnosti žalobcu nie na účely spoločnosti žalobcu, ale na rekonštrukciu vlastnej nehnuteľnosti žalovaného.

...žalobca neodôvodňuje svoj nárok obohatením sa majiteľov nehnuteľnosti. Poukazuje na protiprávne konanie žalovaného, ktoré spočíva v neoprávnenom výbere finančných prostriedkov z účtu žalobcu, ako aj vynaloženie finančných prostriedkov spoločnosti žalobcu....“.

97. Potom dovolacie námietky v aktuálnom dovolaní výslovne odporujú tomu, čím žalobca počas celého konania svoj nárok odôvodňuje a akým spôsobom dokazovanie prebieha. V tomto smere bolo už opakovane poukázané (aj súdom, vrátane odvolacieho), že zmena vlastníckych vzťahov viazucích sa k nehnuteľnosti nemá vplyv na rozhodnutie v prejedávanej veci vzhľadom k tomu, že žalobca - obchodná spoločnosť si právny nárok uplatnila voči žalovanému, za jeho konanie ako konateľa obchodnej spoločnosti (samotný žalobca sa s vyššie uvedeným záverom stotožnil, čo výslovne vo svojom podaní (na č. l. 1433) uvádza).

98. Dovolací súd znova zdôrazňuje, že súd prihliada vždy na identifikáciu nároku samotným žalobcom ako stranou v postavení dominus litis, pričom žalobca takúto špecifikáciu svojich nárokov v konaní priebežne opakovane potvrdzuje (napr. na č. l. 1459 (rub) žalobca poukazuje na to, že „Žalovaný svojím konaním porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona, predovšetkým povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť konateľa v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov...“, na č. l. 1538 (rub) v rámci odvolania uvádza záver „je zrejým rozporom plnenia povinností konateľa a uprednostnením vlastných záujmov konateľa, keď konateľa uzavrie fiktívnu nájomnú zmluvu...“). Potom dovolanie tak, ako je dovolaciemu súdu prezentované, je samotné vnútorne rozporné a snaha o abstrahovanie právnej otázky v uvedenom kontexte by viedla k porušeniu rovnosti zbraní, keď samotný dovolateľ požaduje, aby súd našiel ako otázky, tak odpovede pre to, aby jeho nároky v konaní mohli byť úspešné.

99. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inštancií, pričom tak robí bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Dovolateľ v zásade len opakovane vznášal dôvody a námietky, ktoré už boli v konaní pred súdmi nižšej inštancie v tejto súvislosti vznesené, a s ktorými sa vo svojich rozhodnutiach súdy aj vysporiadali. Z dovolania tak nie je zjavné, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie. Dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď aj 3Obdo/28/2018, 3Obdo/64/2018) ani skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožnil s odôvodnením odvolacieho súdu, nezakladá prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

100. Dovolací súd dáva do pozornosti uznesenie ústavného súdu zo dňa 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017 ako zjavne neopodstatnená, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu

nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“. Zároveň poukazuje aj na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia“. Argumentácia žalobcu obsiahnutá v dovolaní pritom ani predmetný atribút zovšeobecnenia nespĺňa.

101. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/, ani b/ CSP spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP. Bez uvedeného nemôže dovolací súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť, t. j. dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, pričom absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

102. Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

103. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolania, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

104. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ani podľa ust. 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ a písm. f/ CSP odmietol.

105. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

106. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.